

O žraloku Pepovi

Byl jeden žralok Pepa. Byl lidožravý. Ale lidi nejedl. Jedl raději rostliny. Strašně se chtěl kamarádit s jednou partou kosatek. Jednou se jich ptal, jestli se s nimi nemůže kamarádit. Kluci, nemůžu s vámi kamarádit? Ty? Ty? Takovej slabej žralůček. Běž pryč nebo tě sežeru. Tak žralok Pepa šel. A po cestě ho napadl nápad: Převléknu se za pilouna. Tak šel za partou kosatek v převleku pilouna a řekl: Zdar hoši, nemohl bych se k vám přidat? Jenomže oni ho poznali. Běž pryč, Pepo! Tak Pepa šel.

A pak ho napadl další nápad. Převléknu se za klauna. Tak šel za nimi. A řekl: Ahoj hoši, chcete vidět nějaké představeníčko? A žongloval přitom ančovičkami. A tak to šlo dál a dál. Bylo to celkem padesát pětkrát. Až jednou potkal po cestě elektrického úhoře. Vyhodili tě, že? Ano, pane. Tak běž pět kilometrů na sever. Tam je parta piraní. A ty jsou hodné, ne jako kosatky. Tak Pepa šel pět kilometrů na sever. Za chvilku potkal piraně. Piraně se lekly a schovaly se za kámen. Nežer nás! Já jím jen rostliny. Tak to ukaž! Tak sežral celý trávník. Oni mu uvěřili a vzaly ho. A Pepa už si na kosatky ani nevzpomněl.

Stanislav Dofek 2.C

Nový spolužák

Byla jednou jedna holčička - jmenovala se Leonka. A ta Leonka chodila do 2.B. A každý den si s sebou nosila plyšového dráčka. A jednou ho tam ztratila. Doma moc plakala. Ale druhý den ve škole ji tam vítal živý dráček. A dráček Leonce vyprávěl, že přes noc je plyšová hračka a že přespal ve skříni mezi sešity. A přes den je živý. A že se mu tam moc líbilo, a proto tam už spal každou noc. A na víkend nebo na prázdniny se k ní vrátil, aby mu nebylo smutno. A tak děti získaly nového kamaráda a spolužáka.

Leona Otrubová 2.B

Jak beránek s ovečkou hledali poklad

Žil byl jeden beránek. S ovečkou bydleli na kraji lesa. Jednou se beránek rozhodl, že půjdou hledat poklad. Sbalili si věci a vyšli. Šli, když v tom uviděla ovečka na pařezu zlatou minci. Ale jak se mince dotkla z pod pařezu vyšli vlci. Než se beránek otočil, byla už ovečka pryč. Beránek šel tedy k díře. Uklouzlo mu kopýtko a on jel až do vlčí skrýše. Ovečka tam už mluvila se zlými vlky. Beránek uviděl páku a zatáhnul za ní. Hned se na ně vysypalo kamení. Vlci řekli: „Tohle není zlato, ale kamení.“ Vlci se naštvali a prchli domů.

Ovečka se posadila na kameny, ale jak zvedla oči uviděla hroudu zlatých nuget. Každá měla aspoň patnáct nebo dvacet centimetrů. Když se vrátili domů, koupili si velký statek a pole. Žili tam dobře až do smrti. A vlci, ti hladověli až do smrti smrtící.

Daniel Špunda 3.A

O krtkovi a letadle

Jednoho krásného podzimního dne se krtek vyhrabal na mýtinu. Najednou vidí čápa, jak leží přes les. Haló, haló, čápe, kam letíš? Do teplých krajů, odpověděl čáp.

Zkusím taky létat, řekl si v duchu a začal mávat rukama.

Proč čáp létá a já ne? S tou myšlenkou zalezl do díry. Den na to se vyhrabal na hřiště, kde viděl autíčko, traktor, míče, a najednou nadskočí, protože z písku čouhalo letadlo. A že uměl dobře hrabat, tak ho vyhrabal. Letadlo bylo dvouplošník na gumový pohon.

Sice bylo rozbité, ale co je to pro krtčka. A hned začal s opravami. Nejdřív opravil kabinu, po kabině podvozek a po podvozku křídla. Už zbývala jenom gumička. Tu nemohl nikde najít. Až si jednoho dne vzpomněl, že jednu viděl v jámě. Za chvíli byl zpátky i s gumičkou. A začal ji natáčet. Pak si sedl do kabiny a vzlétl. Dvakrát zakroužil nad hřištěm a odletěl s čápy do teplých krajů.

Tomáš Drápela 3.B

Jak hledalo saranče kobytku

Bylo jednou jedno saranče, jmenovalo se Viktor. Bydlelo na velké louce, která byla celá pěkně zelená. Viktor si chtěl najít nějakou kamarádku. Jenže to mělo jeden háček. On totiž chtěl šedočernou kobytku. A tak ji hledal, ale nemohl ji nikde najít, protože takovéto kobytky jsou hrozně vzácné. Dříve jich bylo moc, ale vymřely kvůli špatným podmínkám. Ale nebojte se, on ji určitě najde.

Hledal ji po celé louce. Nakonec se musel podívat do jiného světadílu, do Afriky. Prohledal ji úplně celou, ale bohužel nic nenašel. Měl velkou žízeň, ale neumřel, našel si vodu. Byla uprostřed lesa. Tak se hezky napil a zůstal tam hodně dlouho až tam nakonec i přespál. Ráno se vzbudil a vzpomněl si, že musí hledat svou kamarádku. Vydal se do Ameriky, prohledal ji celou, ale taky nic. Dostal hlad, ale jídlo nikde. „Raději se porozhlédnu,“ řekl si. Hledal a hledal a vyplatilo se mu to. Našel banány, najedl se a vydal se do Angoly.

Tady našel asi deseticentimetrové saranče. Zeptal se ho: „Nejsou tady šedočerné kobytky?“ A saranče odpovědělo: „Jo, jsou tady.“ Viktor se zaradoval a zeptal se sarančete, jestli by mu nepomohlo hledat, že by jim to ve dvou šlo lépe. Saranče slezlo z banánu a vydalo se za Viktorem.

Začali spolu hledat. Hledali opravdu dlouho, až z tohoto dostali hlad. A tak se sháněli po něčem k jídlu. Našli si banán, který celý snědli a hned jim bylo lépe. Pak se pustili zase do hledání kobytky a konečně ji našli. Seděla na kameni u vody. Viktor přišel k ní a zeptal se: „Jak se jmenuješ?“ A ona na to, že Zoja. A tak jí Viktor začal povídat, jak jí hledal, kolik dlouhých kilometrů za ní šel. Skamarádili se spolu a hráli si na schovávanou, na honěnou a na to, kdo výš vyskočí.

Medvědí rodina

Žila, byla medvědí rodina. V té byla maminka, tatínek a dvě malé miminka. První se jmenovalo Míša a druhé Hnědoušek. Jednoho dne se rozhodli, že si půjdou hrát na hřiště. Mezitím co si děti hráli na hřišti, tak maminka vařila oběd. Během toho, co děti maminka nehlídala, Míša našel cenný poklad. Byl to blyštivý kámen. Musel si ho pečlivě schovat, maminka totiž volala k obědu. Po obědě si řekl, že není správné tajit tajemství. A tak to doma všem pověděl. Všichni ho pochválili za pravdu. A pak si žila jako šťastná rodina.

Denisa Vašíčková 3.B

O broučkovi Richardovi

Tato pohádka je o malém broučkovi jménem Richard. Jednoho krásného slunečného dne si Richard hrál venku před chaloupkou. Máma s tátou šli nakoupit a říkali Richardovi, aby nikomu neotvíral a aby byl do západu slunce v chaloupce a dali mu klíč.

Hned jak rodiče odešli, pustil se za modro-červeno-žlutým motýlkem, který se mu velmi líbil. Utíkal, utíkal a utíkal, až chaloupka nebyla vůbec, vůbec vidět. Richard se strašně bál, kde to je. Šel tam, odkud přišel. Jenže byl tak zmatený, že šel na druhou stranu. Najednou se ocitl u černého, tmavého, hustého lesa, který byl podle vyprávění strašidelný. Když do něho Richard vstoupil, bál se, že na něho něco někde vyskočí.

Najednou uviděl dutý pařez, který byl zarostlý mechem a vycházely z něho barevné obláčky. Když k němu přiběhl, zaťukal na něj. Ale nikdo se mu neozval. Zaťukal ještě jednou a potom vstoupil do dutiny pařezu. Ocitl se v místnosti, kde byly všude elixíry, lahvičky a kotel, ze kterého vycházely ty barevné obláčky. Richard se rozhlížel, kde že to je. Najednou do světnice vstoupil čaroděj Abraxius a ptal se ho, co tady hledá. Richard mu vyprávěl, jak se ztratil v lese a že se nemůže dostat domů. Abraxius mu řekl, že mu musí donést tři věci. Když mu je přinese, kouzlem ho přenese domů. Jaké věci? Vraní oko, péro ptáka Ohniváka a perlu z močálu.

Richard putoval řekami, močály, skalami, jeskyněmi a vesnicemi, než všechno našel a donesl čaroději. Richard poznal, že Abraxius není zlý čaroděj. Mezi tím co byl Richard u Abraxiuse, rodiče se o něj strašně báli a ptali se každého, jestli ho neviděl. Ale marně. Abraxius nakonec Richarda přenesl domů a všichni byli šťastní a vše dobře dopadlo. Zazvonil zvonec a pohádka byl konec.

Šimon Molák 4.A

O kouzelníkovi Cimbálkovi

Jednou večer se narodil malý kluk Cimbálek. Hned po narození už uměl chodit. To se jeho maminka a tatínek divili. Cimbálek byl tak chytrý, že už ve čtyřech letech šel do školy. Šel ne do 1. třídy, ale hned do páté. Učil se moc dobře.

Jednou večer, když si dělal domácí úkoly, někdo zaťukal na okno. Cimbálek otevřel, bylo tam Ořezávátko, které právě před chvílí vyhodil. Ořezávátko skočilo k němu na stůl a řeklo: „Ahoj, Cimbálku.“ Cimbálek se moc divil, jak je možné, že Ořezávátko mluví. Ořezávátko mu povědělo, že on není obyčejný kluk, ale že je kouzelník. Jenom on může rozumět, co říkají věci.

A tak se Cimbálek zeptal „Co chceš milé Ořezávátko?“ Ořezávátko mu odpovědělo, že ho chce pozvat do kouzelné říše. Cimbálek s radostí souhlasil. „Ale co máma a táta, co jim mám říct?“ řekl chlapeček. „Nic jim neříkej. Totiž, když půjdeme, čas se zastaví.“ A potom spolu skočili z okna. Jak letěli dolů, viděli kolem sebe pomeranče, které šli nakupovat, citrony, které se koupali v bazénu, kufřík, který si hrál s balonem...

Najednou se před nimi objevil zámek. Byl barevný a každý, kdo do něj vešel, měl to nejlepší oblečení. Ale byl tam jeden zlý čaroděj, který chtěl mít království jen pro sebe. Hodný král, který bydlel v tomto zámku, pozval Ořezávátko a Cimbálka dovnitř. Když všichni sedli kolem stolu, najednou se otevřely dveře a dovnitř vešel zlý čaroděj. Měl černý plášť, zelený obličej a velké uši. „Teď už toho mám dost. Buď mi dáte to království nebo vám seberu vaši dceru.“ řekl čaroděj.

Král měl svoji dceru moc rád a udělal by pro ni cokoliv. Proto už chtěl souhlasit, ale Cimbálek se rozběhl a řekl: „Když si vezmeš jeho dceru, tak já tě zabiju.“

„Ale, ale. Jsi přece tak malý, myslíš si, že mě můžeš porazit? “ řekl čaroděj se smíchem. „Ano můžu!“ řekl klouček. „Tak dobře zkus mě porazit, když se ti to povede, odejdu odsud pryč. “

Klouček souhlasil. Ale už měl moc dobrý nápad. Zavolal na pomoc Ořezávátka a řekl mu: „Když zlý čaroděj půjde po mně, skoč mu do kalhot a začni ho lechtat, a já mu podkopnu nohy.“ A právě se to tak stalo. Malý kluk Cimbálek porazil čaroděje ne silou, ale chytrostí a také s pomocí kamaráda. Král jim poděkoval a za odměnu jim dal kouzelnou hůlku.

Ořezávátka a Cimbálek se šťastně vrátili domů. Klouček požádal Ořezávátka, aby zůstalo tady s ním, ale Ořezávátka mu řeklo, že nemůže. A tak odešlo pryč.

Cimbálek vyprávěl rodičům všechno, co se mu stalo. Rodiče byli šťastní, že to dopadlo dobře. A teď už Cimbálek doopravdy věděl, že existuje kouzelný svět plný dobrodružství a nových přátel.

Vlad'ka Klimyak 4.B

Pohádka o koníkovi, jak se objevil v moři

Jeden kůň jel velice dlouho. To bylo ještě v dobách, kdy byli koně divocí. Ale tento kůň běžel až k moři. Když docválal na pláž, chtěl se napít. V tom uviděl žraloka. Nikdy ho neviděl a tak nevěděl, že mu může ublížit. Raději šel kousek dál a rozhlíží se po pláži. Uviděl někoho, jak volá o pomoc. Běží k němu a vidí, že je to mořská víla, která zůstala při odlivu na souši. Kůň se snažil vílu dostat do vody.

Když se mu to podařilo, víla mu velmi poděkovala a řekla mu, že mu splní tři přání. Kůň chvíli váhá a potom řekne: „Chci vidět co je pod vodou.“ Najednou kůň vidí vše co je v moři. Za nedlouho to skončí a říká, že chce žít pod vodou. Víla ho tedy zmenší a řekne mu, že se bude jmenovat mořský koník. Zeptá se ho na třetí přání. Kůň povídá: „Přeji si, aby všichni koně uměli plavat.“ Víla řekne: „Staň se.“ Oba dva zmizí v moři a od té doby jsou koníci v moři.

Veronika Foltýnová 4.B

Jack a jiný svět

Jack byl obyčejný školák s obyčejnými rodiči.

Jednou šel Jack do školy jako vždycky, ale při druhé vyučovací hodině přišla Jackova máma. Chytla Jacka za ruku a šli do auta. Jack se ptal, kam jednou, ale máma neřekla vůbec nic, jako kdyby Jack neexistoval. Jeli dlouho a daleko než došel benzín. Máma znovu vzala Jacka za ruku a utíkali po lese. Ale Jack utíkal moc rychle a zakopl. Vyletěl do vzduchu, a když dopadl, byl úplně někde jinde. Les byl pryč.

Byl ve vesnici, která vypadla moc staře, jako z jiného světa. Jack se zeptal prvního staříka: „Pane, kde to jsem? Kluku, tohle je pohádkový svět“. Jack šel dál, viděl nádherný zámek, tak zaklepal na obrovské dveře. Dveře se samy otevřely. Jack vešel dovnitř a viděl prince. Princ trénoval s mečem. Ten meč byl tvrdý jako ocel. Byl z 24 karátového zlata. Jack k princi přišel, princ se otočil a natáhl meč k Jackovi a řekl: „Kluku, co tady děláš? Tady bys neměl být“. A Jack odpověděl: „No já jsem se dostal z lesa sem. Kluku, z jakého jsi světa? Nejsem z tohoto světa. Tak tady počkej, vím, jak se můžeš dostat zpět“. Princ šel k čarodějnici a říká: „Co jsi to udělala? Jak jsi mohla? Je to ještě kluk, on draka zabít nedokáže. No, pane princi, na litování je pozdě, drak přijde, no někdy teď“. Princ utíkal zpátky na zámek. Dveře už probourával drak, ale princ už tam byl. Jack a princ vzali meče, drak proboural dveře a začal boj. Drak začal chrlit oheň, oba dva uskočili. Když drak přestal, Jack skočil na princovy ruce, princ ho vyhodil do vzduchu a sekl draka.

Drak byl poražen, a když Jack dopadl na zem, byl najednou zpět v lese s mámou a šli domů a nikam už neodjížděli.

A tak se zrodil nový hrdina.

O klukovi, který ještě neví, že je šťastný

Byl jednou jeden kluk, který bydlel za lesem u potoka. Jmenoval se Kája. Žil s tatínkem v dřevěné chaloupce. Tatínek na Káju neměl moc času, protože celé dny jenom pracoval. Kája si hrál celé dny jen v lese a jeho jediný sen byl, aby zažil nějaké dobrodružství. Jednou, když šel Kája nasbírat houby na smaženici, tak žádné nenašel. Došel až do toho nejhlubšího lesa. Nebál se, tak šel dál a dál. Najednou uviděl samé jedlé houby. Ty houby dělaly velkou uličku k jeskyni. Kája si to chtěl rozmyslet a utéct, ale šel dál. Nakoukl do jeskyně a viděl obrovský vodopád.

Když vešel dovnitř, tak se voda z vodopádu celá leskla. Bylo mu to zvláštní, protože nikdy nic takového neviděl. Vedle vodopádu vedla cestička za vodopád. Vešel dovnitř a viděl samé zlaté prstýnky, řetízky, náramky a korunky. Kája takové věci nikdy neviděl a připadal si úplně v jiném světě. Prohlížel si všechny šperky a v tom se objevily tři kouzelné víly. Tři kouzelné víly přišly ke Kájovi a pográtulovaly mu, že se nebál a šel dál, až došel k pokladu. Kouzelné víly Kájovi řekly, že si může vymyslet tři přání.

První Kájovo přání bylo, aby mohla žít jeho maminka, která umřela, když byl Kája ještě malý. První kouzelná víla mávla hůlkou a objevila se jeho maminka. Druhé přání bylo, aby jeho tatínek tak moc nepracoval a měl na Káju více času. Druhá víla mávla hůlkou a tatínek měl o polovinu práce postaráno. Třetí víla se Káji zeptala, jaké je to třetí přání. Kája řekl, že je šťastný a nic jiného už si nepřeje. Vílám řekl, ať si poslední přání splní, co ony chtějí. Kouzelné víly Kájovi poděkovaly a řekly, že ještě nikdo nebyl tak ochotný jako Kája, aby jim nechal jedno přání. Kouzelné víly si přály, aby byly zase lidmi a mohly žít normální život. Kája pozval bývalé víly a svou maminku na smaženici.

Cestou z jeskyně nasbíral Kája houby, a jak byli doma, zavolal tatínka, že má pro něj veliké překvapení. Když tatínek přišel, byl celý bez sebe, když uviděl maminku. Objal ji a dal jí pusku. Tatínek usmažil smaženici a Kája mu povídal o celém jeho dni, co prožil. Tatínek řekl, že to je úžasné dobrodružství. Kája prohlásil, že je nejšťastnější dítě na světě a splnil si svůj sen.

Tatínek řekl, že se přestěhují do města a Kája bude chodit do školy. Kája nevěděl, jak by tatínkovi poděkoval. Tatínek se zeptal maminky, jestli se přestěhuje s nimi. Maminka odpověděla, že ano. Přestěhovali se, Kája si našel kamarády, maminka s tatínkem si našli novou práci. Nebyli chudí ani bohatí, ale měli se krásně. Všichni ve městě byli bohatí, ale nebyli šťastní, za to Kája ANO.

Eliška Svobodová 5.B

O rytíři Mirkovi

Byl jednou jeden kluk jménem Mirek. Pocházel z chudé rodiny a jeho snem bylo stát se rytířem. Ale protože neuměl zacházet s mečem a štítem, poprosil otce, aby ho základům rytíře naučil a otec souhlasil. A jak Mirek rostl, naučil se všemu, co je pro rytíře potřebné.

Když nastal čas, otec mu pověděl: „Už jsi dost velký, všemu ses naučil, běž za králem, aby ses mohl stát rytířem.“ Tak Mirek šel, až došel do mohutného království. Poprosil krále, jestli se může stát rytířem. Král se ho zeptal: „Z jaké jsi rodiny?“ Mirek odpověděl: „Jsem z chudé rodiny.“ Jak to král uslyšel, poslal Mirka pryč, protože si myslel, že to je nějaký ňouma. Ale Mirek se nevzdal a další den přišel znovu a poprosil ho, ať ho vyzkouší. Král tedy souhlasil a pravil: „Dostav se sem zítra, budu mít pro tebe dva úkoly.“ Tak Mirek druhý den přišel a král mu řekl, první úkol: „Musíš porazit silného rytíře Kronose.“ Mirek úkol přijal. Král ho zavedl do arény a před ním stál snad dvě stě kilový bojovník se štítem a mečem. Král zahájil zápas. Mirek bojoval ze všech sil, ale bojovník byl udatný. Pak se povedlo Mirkovi srazit bojovníka na zem a čekal, co řekne král. Zda mu dá milost nebo smrt. Nastalo ticho jako na poušti a pak pronesl: „Dávám Ti milost.“ Mirek tedy pomohl Kronosovi vstát, i když to bylo velice těžké a odešli z arény.

Mirek přišel za králem a král řekl: „Zvládl jsi první úkol dobře. Dostaneš druhý.“ Dal mu druhý úkol. Musíš projít na druhou stranu bludiště. Mirek se vydal a bloudil a bloudil. V bludišti potkal ztracenou a zraněnou kočku. Pomohl ji a vzal ji s sebou. Šel a šel, až nakonec došel na druhý konec a tam už čekal král. Řekl: „Druhý úkol jsi taky zvládl a můžeš se tedy stát mým rytířem. A tak si Mirek splnil svůj sen. Byl šťastný. Stal se rytířem.

Jak se krteček učil kreslit

Ráno se krteček vzbudil a chtěl si namalovat svůj domeček. Tak maloval a maloval, ale pořád se mu to nedařilo. Později přišla myška. A krteček se jí ptal, jestli se jí to líbí. Ona mu řekla, že je to pěkné, ale něco tomu chybí. Tak spolu přemýšleli, zkoušeli všechno možné, ale obrázek se jim pořád nelíbil. Tak zavolali na pomoc zajíce. On jim řekl, že tam chybí různé barvy. Ale pořád to nebylo ono. Tak spolu přemýšleli. Rozhodli se, že půjdou za ježkem.

Ježek si obrázek prohlédl a řekl, že krteček nemá správný štětec. Tak vyzkoušeli všechny štětce, co ježek měl. Ale obrázek se jim pořád nelíbil. „No nic,“ řekl ježek, „půjdeme za žábou, snad nám poradí.“ Žába si obrázek prohlédla, a řekla, že je tam málo zeleně. Tak přidali zelenou. Ale obrázek se jim stále nelíbil. Ale už nevěděli, kdo by jim mohl poradit. Vtom zajíc řekl: „Pojďme ven. Když se budeme dívat kolem sebe, snad něco vymyslíme.“ Ale stále je nic nenapadlo.

Když už to chtěli vzdát a jít domů, letěl kolem nich kos. Ptal se jich, proč jsou tak smutní. Krteček mu všechno vysvětlil a ukázal mu obrázek. Kos si obrázek pozorně prohlédl. Chvilí přemýšlel a řekl: „Chybí tam zvířátka a ptáčky!“ Tak krteček namaloval kosa, žabu, ježka, zajíce, myšku a nakonec i sebe. Potom všem obrázek ukázal. Moc se jim líbil. Všichni byli moc šťastní, že se jim obrázek podařilo nakreslit.

Tak skončil jeden dlouhý den krtečka a jeho přátel.

Tajemství Stříbrné jeskyně

Jednoho krásného dne se narodila princezna. Jméno dostala podle kytice lilií. Jmenovala se tedy Liliana. Její otec byl mocný král, ale ve válce zahynul. Za jedenáct let její maminka onemocněla. Doktoři říkali, že se uzdraví, ale nevěděli, jak královně pomoci. Brzy na to zemřela. Za týden k Lilianě přijela zlá královna z vedlejšího království. Princezna slyšela něco o tom, že chce královna koupit zámek. Liliana hned věděla, o jaký zámek jde, o její domov!

Vzala si své věci i nějaké peníze a rychle utíkala do stájí, kde sedla na koně a jela pryč. Dojela k lesu, aby zkontrolovala své věci. Nechybělo jídlo ani pitná voda. Podívala se za sebe, jestli ji nikdo nesleduje. Stráže zlé královny jí byly v patách. Její kůň se splašil a ona spadla na zem. Nevěděla, co má dělat. Nemohla chodit, protože při pádu si poranila pravou nohu. Najednou se to stalo. Přijel mladý, pohledný rytíř a začal bojovat se strážemi. Pak rychle pomohl princezně vstát. Uměl bojovat, ale i mluvit se zvířaty. Princ promluvil s koníkem, aby si lehl. Princezna si tedy opatrně sedla na koně.

Najednou dojeli před skálu. Byl tam nádherný vodopád. Liliana neviděla nikdy nic krásnějšího. Nemohla z něho spustit oči. Pod ním se třpytila tůňka. Princ Lilianě ukázal vchod do Stříbrné jeskyně. Jeskyně dostala jméno podle stříbra, které bylo v ní. Princ se konečně představil: „Jsem ochránce Stříbrné jeskyně. Jmenuji se Ondra.“ Liliana poděkovala svému zachránci a zeptala se ho, proč je v jeskyni.

Princ jí pověděl, co se stalo před pěti lety: „Byla válka a rodiče věděli, že na zámku není bezpečně. Proto mě nechali tady. Už se nevrátili“. Princ se zeptal: „Proč tě ti muži honili? Ti muži byli stráže zlé královny Terezy. Slyšela jsem něco o tom, že mě chtějí vyhnat. Ale pak se domluvili, že mě uvrhnou do vězení.“

Princ věděl jaká královna je. Zlá královna je určitě ráda, když viděla Lilianu, jak běží do lesa. Princ jen řekl: „Už se nemusíš bát, ve Stříbrné jeskyni tě nenajdou. A nohu nemáš zlomenou. Jen trochu naraženou.“

Když byla princezna dospělá, přesně v den jejích osmnáctin ji princ požádal o ruku. Princezna souhlasila. A tak se z princezny a prince stali královna a král. Jejich království se jmenovalo Království Stříbrné jeskyně. Byli nejbohatší na celém světě, protože v jeskyni bylo stříbro a diamanty. A tak vládli spravedlivě až do smrti.

Marcela Pospíšilová 5.B